

Chương 9

Tổ Tông Mấy Đòi Làm Nghề Thuốc

Tôi cố sống cố chết kéo Tiểu Đường đang bận rộn ở phân xưởng đến phòng hội nghị số 3, nghiêm túc giải thích rằng hạng mục này là báu vật của sếp tôi, nếu cậu ta làm linh tinh rồi gây ra rắc rối, e rằng anh ta sẽ xách dao từ Hồng Kông đến để xử lý cậu ta đấy.

Sắc mặt Tiểu Đường lập tức khó coi, tôi liền bổ sung: “Đương nhiên, nếu hoàn thành tốt sếp sẽ khen thưởng tôi, tôi sẽ chống lưng cho cậu.” Tôi cho rằng mình đã đưa ra được một phương án phi phạm, nên nói năng rất dũng dạc.

Thấy Tiểu Đường cũng hứng thú với những cuộc đua xe, tôi lập tức lên tiếng giải thích: “Chúng ta cần có cả thái độ của người làm chủ và tốc độ, sự cẩn thận như khi thay lốp xe trong những cuộc đua xe công thức 1 để hạng mục này được...”

Tiểu Đường khoát tay ngăn tôi lại. “Dừng lại, dừng lại, những lời chị nói sao tôi thấy quen tai thế nhỉ? Ồ, sếp tôi cũng thường xuyên lấy ví dụ cho chúng tôi như thế.”

Tôi nhất thời chẳng còn tí hăng hái nào nữa. Hóa ra các sếp đều có chung một bài thuyết giảng, nếu không thì bọn họ đã cùng tham gia một lớp tập huấn theo phương thức quản lý đua xe công thức 1.

Nhắm mắt lại, tôi nói tiếp: “Được, cứ cho là như vậy nhưng tôi cũng có rất nhiều lời khác muốn nói với cậu.” Tôi nhảy đến trước mặt cậu ta, tuân một tràng những lời khích lệ sĩ khí dài đến mấy trang, đi thẳng vào những dòng checklist¹ rườm rà. “Ồ đây có thể liệt kê ra, ngoài tôi và sếp tôi thì còn có hai chuyên gia người Mỹ quyết tâm phải làm xong công tác chuẩn bị trước thời hạn. Tôi sẽ thường xuyên kiểm tra cho đến khi mọi thứ đều OK.” Tôi bước đến trước mặt Tiểu Đường, cười híp mắt rồi vỗ vỗ lên vai cậu ta. “Chúng ta bắt đầu thay bánh xe thôi!”

Ngày hôm đó về nhà, tôi vô tình gặp Tần Lệ đang lánh nạn ở nhà mình.

Tần Lệ là chị họ bên ngoại của tôi, lớn hơn tôi hai tuổi, tính ra thì chị ấy là cô gái xuất sắc nhất ở thế hệ này trong đại gia đình chúng tôi, vì chị ấy đã sớm kết hôn. Nói ra thì chị ấy cũng thật đáng thương, mười tuổi mẹ mất, vì thế mà bà nội của chị ấy rất thương yêu chị ấy, giữ chị ấy ở bên cạnh nuôi đến khi lớn khôn, kết quả là chị ấy đã thừa hưởng cái tính nóng nảy giống hệt bà. Tôi còn

nhớ thời đi học, một lần đến nhà bà nội, bà bỏ dưa hấu cho mọi người ăn. Mỗi miếng dưa, Tần Lệ đều liếm một cái, sau đó đồng dạc tuyên bố tất cả dưa hấu bây giờ đều là của chị ấy, đúng là trình độ chọc tức người khác đạt được như thế này chắc chỉ có một mình chị ấy thôi.

Chồng của Tần Lệ tên là Triệu Khải, bố mẹ đều là giáo sư đại học. Khi hai người họ mới yêu nhau, nhà họ Triệu cũng nghe phong thanh tin tức về sự thô lỗ của Tần Lệ, lo sợ con trai sau này bị ăn hiếp nên họ sống chết không đồng ý. Sau đó Tần Lệ phải tự đến cầu xin tha thứ, vừa khóc vừa nói mình thực sự thích Triệu Khải, nhất định sẽ không ức hiếp anh ta, thêm vào đó Triệu Khải cũng bày ra giọng điệu thách thức rằng sẽ không lập gia đình, thậm chí còn đòi tìm đến cái chết... thì mới miễn cưỡng được bố mẹ gật đầu đồng ý.

Ai ngờ được rằng kết hôn chưa đầy hai năm, chuyện cãi nhau đã trở nên thường xuyên như cơm bữa, cách một hồi lại hục hặc. Cho nên mỗi lần nhìn thấy Tần Lệ là tôi lại đau đầu. Mẹ tôi dù cũng đã nói khó nhưng cuối cùng vẫn không dám đuổi người ta về nhà, chỉ khẽ nói với tôi một câu: “Con khuyên nhủ nó đi!”

Tôi bận cả ngày trời, lúc này mệt đến mức có cảm giác đứng không vững, chỉ muốn lăn ra giường đánh một giấc, nào còn tâm tư mà làm chuyện khác. Nhưng mới đi đến cửa phòng, lại nhìn thấy chị họ đang lau nước mắt, gương mặt xinh đẹp đầy vẻ ảm ức, tủi hờn lại khiến tôi mềm lòng.

“Đại tiểu thư, lần này chồng chị lại phạm lỗi gì vậy?” Tôi vừa than thở vừa ngồi xuống bên mép giường.

Tần Lệ tức giận nói: “Còn không phải là anh ta và bố mẹ anh ta hòa nhau ức hiếp chị?”

Tiếp đó, tôi tự nhiên trở thành cái thùng rác, để mặc cho chị ấy trút giận đến khi nào cảm thấy thoải mái thì thôi, nghe tới nghe lui thấy chẳng phải đều là mấy chuyện lông gà vổ tỏi, chuyện bé xé ra to thôi sao? Tôi cũng chỉ lười nhác khuyên nhủ mấy câu, thừa biết chị ấy chẳng qua chỉ cần nói hết tâm sự trong lòng chứ không cần đưa ra phương án giải quyết. Mấy năm đầu tôi còn nhiệt tình trò chuyện với chị ấy, một lần còn chăm chú tìm hiểu về vấn đề tâm lý trong hôn nhân, kết quả phát hiện ra đúng là “tú tài gặp quan binh, có lý nói không rõ”. Lúc đó tôi còn đang cố tìm hiểu cách giải quyết, chị ấy ngồi ở bên cạnh, đã lau khô nước mắt, đưa tay ra kéo tôi cùng đi mua ti vi mới, vì chiếc ti vi ở nhà đã bị đập vỡ khi hai vợ chồng họ cãi nhau. Chuyện này quả là hài kịch hơn cả hài kịch...

Buổi tối, hai người cùng chen chúc trên một chiếc giường. Vì tôi không thích ngủ cùng người khác nên cứ trần trọc trở mình mãi.

Tần Lệ lại rất thoải mái, nói chuyện với tôi vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Quan hệ giữa em và bố đã tốt hơn chút nào chưa?”

Tôi uể oải đáp: “Vẫn như cũ. Sống với nhau dưới một mái nhà mà cứ như cả đời không qua lại với nhau.”

“Cũng không thể trách bố em được. Em đã lớn như vậy rồi mà mãi vẫn chưa kết hôn, bố em có thể không sốt ruột sao?”

Tôi đầu đầu không thôi, không ngờ chị ấy nói xong chuyện của mình còn nói sang chuyện của tôi, đúng là chỉ biết nói năng tùy tiện. “Nếu giống như chị, kết hôn xong rồi suốt ngày cãi nhau như thế này thì em thà ở một mình còn hơn.”

Tần Lệ chẳng tức giận, chỉ thở dài, nói: “Cũng phải, nghĩ lại thì thấy kết hôn đúng là chẳng có ý nghĩa gì, lúc đầu còn hòa thuận thì muốn sống muốn chết thế nào cũng được, còn bây giờ cuộc sống chỉ toàn những chuyện linh tinh, vặt vãnh mà cũng khiến con người ta phải phiền lòng.”

Tôi chỉ biết nói: “Khi gặp phải chuyện gì không vừa lòng, chẳng phải chúng ta chỉ cần lùi một bước là được rồi sao? Đừng có đấu đi đấu lại mãi, đều là người nhà với nhau, hà tất phải như vậy?”

“Hừ, đợi khi nào tự em trải qua những chuyện này thì sẽ biết. Tú Nghiên, chị nói cho em nghe, tìm chồng nhất định đừng tìm nhà có điều kiện quá tốt, vì khi đó em sẽ có rất nhiều áp lực, anh ta cũng chưa chắc đã cưng chiều em.”

Tôi phì cười. “Lúc đầu có bao nhiêu người theo đuổi chị như thế, chị đã nói thế nào nhỉ, tìm chồng thì ngoài nhìn vào bản thân anh ta, gia thế của anh ta cũng vô cùng quan trọng.”

“Ừ, lúc đó chị còn trẻ, chưa hiểu chuyện, bây giờ bắt đầu sáng mắt ra rồi.”

Chị ấy thường xuyên nói hiểu ra chuyện này chuyện kia, đáng tiếc là chẳng có cách giải quyết những vấn đề trong thực tại.

“Thôi xin chị đấy, bọn chị mau làm lành đi!” Tôi vừa mệt vừa buồn ngủ, khổ sở không nói nên lời.

Mấy ngày sau đó, tôi đốc thúc, giám sát Tiểu Đường y như mèo ngồi rình hang chuột. Cậu ta bị tôi dọa dẫm, uy hiếp nên cũng không dám chậm trễ, lơ là, mọi việc vì thế mà được làm một cách có trật tự, bài bản.

Hôm nay, ở văn phòng, tôi vừa “nấu cháo điện thoại” với sếp xong thì Tiểu Đường cũng gọi điện đến tìm.

“Tú Nghiên, những công cụ bên các chị đặt đã đến rồi, nhà cung cấp đang dỡ hàng ở ngoài cổng, nhưng người bên chúng tôi không phân thân ra được, chị phải trực tiếp sang kho tìm chủ quản Ngô mượn xe nâng hàng và nhờ người bên đó sang giúp, chuyển hàng về tầng một bên chị đi rồi tính tiếp nhé!”

Tôi lập tức đồng ý, gác điện thoại rồi chạy thẳng đến kho.

Chủ quản Ngô là người mới, đúng lúc này cũng đang ở đây, tôi đưa ra yêu cầu một cách vô cùng khách sáo, vậy mà anh ta chẳng thèm chớp mắt, chỉ nói: “Ồ, tôi biết rồi, khi nào xong việc chúng tôi sẽ sang bốc hàng cho các cô.”

Tôi ngẩn người, cười, nói: “Anh có thể đi ngay bây giờ không? Bên cung cấp hàng đang đợi ở cổng rồi.”

Chủ quản Ngô cũng cười một tiếng, hỏi lại tôi: “Theo quy định, muốn dùng xe nâng hàng thì phải hẹn trước, cô đã hẹn trước chưa?”

“Chưa, tôi cũng không ngờ bên cung ứng lại chuyển hàng đến nhanh như thế này, cho nên...”

“Chưa hẹn trước thì đành phải đợi thôi, người trong tổ xe nâng rất bận.”

Tôi liếc nhìn xung quanh hai lượt, nhìn thấy Tiểu Châu đang điều khiển xe nâng hàng ở cách đó không xa, liền nói: “Chủ quản Ngô, tôi và Tiểu Châu rất thân thiết, tôi nói thế này anh xem có được không nhé, bây giờ tôi đi hỏi Tiểu Châu, nếu cậu ấy không bận thì cho cậu ấy sang giúp tôi một lát, chắc không quá hai mươi phút đâu.”

“Xin lỗi, chúng tôi chỉ làm việc theo policy² của công ty, không làm việc dựa trên các mối quan hệ cá nhân.”

Tôi tức giận quay người rời đi. “Dựa” cái gì chứ? Tôi chưa từng gặp người nào hống hách, thích ra oai như thế này. Chỉ cầm lông gà mà lại coi là quân lệnh, chẳng chịu hiểu nhân tình thế sự gì cả.

Nhưng tức giận cũng chẳng có tác dụng gì, có khi còn làm lục phủ ngũ tạng bị tổn thương vô ích. Tôi cố gắng kiềm chế, vội vàng chạy đến công xưởng tìm Lão Tống nhờ giúp đỡ. Họ làm ở bộ phận then chốt có lẽ vị chủ kho này có thể châm chước.

Tôi chạy một mạch đến phân xưởng, không nhìn thấy bóng dáng Lão Tống đâu, đoán là anh ta đang ở văn phòng trên tầng hai, liền “phi” thẳng lên đó. Hôm nay, tôi đi đôi giày kiểu công sở, gót vừa cao vừa nhọn, phải tốn khá nhiều công sức mới chạy được đến đây. Nếu sớm biết sẽ phải chạy như trong cuộc thi chạy một trăm mét thế này thì tôi đã đi một đôi giày thể thao cho tiện.

Lên đến tầng hai, vì đi vội nên khi đến chỗ quẹo trên hành lang, tôi không cẩn thận bị cái gì đó vướng vào chân, cả người ngã nhào về phía trước. Trong lòng vừa cảm thấy xấu hổ vừa sốt ruột, sao hôm nay làm gì cũng không thuận lợi, xem ra sau này đến đi làm cũng phải xem giờ mới được.

Đúng lúc đó có một bàn tay đưa tới, ôm lấy eo tôi đỡ tôi dậy một cách thật vững vàng, chắc chắn.

Tôi cảm kích quay đầu. Lại là Chung Tuấn Hải...

“Cậu đang nghĩ cái gì vậy, đang đi mà đầu óc cứ đề đầu đầu!” Cậu ta cau mày, nói.

Tôi khéo léo thoát ra khỏi bàn tay của cậu ta. “Cảm ơn!”

Vừa mới bước đi, một cơn đau xé ruột xé gan truyền tới, chân tôi không thể cử động như bình thường được nữa. Mặt tôi bất giác trở nên nhăn nhó.

“Treo chân rồi à?” Chung Tuấn Hải thấy thế liền hỏi, đồng thời cúi xuống kiểm tra chân tôi.

Tôi rút chân ra sau theo bản năng, giấu giếm. “Không sao đâu, tôi đi trước đây!”

Vì vương ống quần dài và đôi giày da nên cũng không thể nhìn thấy gì, cậu ta suy nghĩ một lát, bỗng dứt khoát bế tôi lên đi về phía đầu hành lang.

Tôi kinh ngạc đến mức nói lắp bắp: “Này, cậu... cậu muốn làm gì hả?”

Chung Tuấn Hải nghiêng mặt liếc tôi một cái vẻ khinh bỉ. “Đừng có nhìn tở với ánh mắt như nhìn trộm cấp đó. Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, cậu cho rằng tở có thể làm gì?”

Mặt tôi bỗng đỏ ửng, tôi chỉ khẽ nói: “Vậy thả tôi xuống đi!”

Cậu ta lại mặc kệ tôi, cứ đi thẳng về phía trước. May mà đây là hành lang sườn bên cạnh thang cuốn nên không có nhiều người tới, nhờ vậy tôi mới bớt lúng túng.

Tiếp xúc ở cự ly gần như thế này khiến tôi cảm thấy có một sự căng thẳng không thể nói rõ thành lời rất kỳ lạ. Mỗi lần cậu ta cách tôi quá gần, tôi lại có cảm giác không được tự nhiên.

Chắc chắn là cậu ta đã thôi không hút thuốc, lúc này, mùi hương trên người cậu ta thật khoan khoái, nhẹ nhàng nhưng tuyệt đối không giống mùi nước hoa, có lẽ là mùi sữa tắm, rất thanh mát, trong lành.

Cậu ta đưa tôi vào một phòng hội nghị không người, cẩn thận đặt tôi xuống ghế rồi mới buông tay.

“Vừa rồi, tớ vẫn luôn đi theo sau cậu, gọi cậu mãi mà cậu chẳng thèm để ý đến tớ.” Cậu ta nói. Chẳng trách lúc đó cậu ta lại đưa tay ra giúp tôi kịp thời như thế.

“Tôi gặp chút phiền phức, sang đây tìm Lão Tổng nhờ giúp đỡ.” Tôi nhẹ giọng giải thích.

Cậu ta bỗng nhiên quỳ một chân xuống trước mặt tôi, tự tay cởi giày của tôi ra. “Để tôi xem nào.”

Trong lúc cấp bách, tôi chợt thốt lên: “Không cần!” Cảm giác mang tai nóng bừng như có lửa đốt. Nói thế nào thì chân cũng là bộ phận rất “riêng tư” của mỗi người.

Cậu ta liền dừng lại, ngửa cổ lên nhìn tôi. “Bây giờ cậu có hai sự lựa chọn. Thứ nhất, cậu để tớ đưa cậu đi bệnh viện, sau đó thì cậu có thể trực tiếp về nhà. Thứ hai, bây giờ cậu để tớ xem cho, có lẽ tớ có thể chữa luôn cho cậu.”

Tôi nhìn cậu ta vẻ hồ nghi. “Cậu làm sao biết chữa?”

Cậu ta nhếch miệng cười, để lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, bên má trái còn hiện lên lúm đồng tiền nhân nhật, vậy mà trước đây tôi chưa từng để ý. “Tổ tông nhà tớ mấy đời làm nghề bốc thuốc.”

Tôi không tin. “Cậu định lừa ai đây?”

“Thì lừa cậu chứ ai!” Cậu ta vừa nói xong câu này, liền nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Đưa chân đây cho tớ, chẳng phải trước đây tớ cũng từng nhìn thấy rồi sao, có gì lạ đâu?”

Tôi đành miễn cưỡng giơ chân ra.

Cậu ta chậm rãi cởi đôi giày da trên chân tôi, sau đó lại chân chùi một lát rồi mới cởi đôi tất giấy mỏng. Khuôn mặt vốn trắng nõn của tôi giờ đây đỏ bừng.

Tôi hoảng hốt, nói: “Để tôi tự làm! Để tôi tự làm!”

Ngón tay cậu ta thon dài, trắng nõn, rất thích hợp để đánh đàn, đó chính là kiểu bàn tay mà tôi ngưỡng mộ nhất. Tôi luôn cảm thấy chủ nhân của đôi tay như thế này chắc hẳn phải là người thông minh, ưu nhã lắm. Lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng cảm lấy bàn chân lạnh ngắt của tôi, chậm rãi xoay từng vòng, từng vòng.

Cậu ta hơi cúi đầu nhưng tôi vẫn nhìn thấy đôi con ngươi gần như không chuyển động bên dưới hàng mi đen nhánh.

Tôi nhất thời thất thần, bỗng nhớ có lần mấy cô gái ở bộ phận Hậu cần đánh giá về cậu ta: Mặc dù Giám đốc Chung không phải người đẹp trai nhất trong công ty chúng ta nhưng tuyệt đối là người đàn ông có khí chất nhất, nhất là khi anh ấy cùng người khác thảo luận chuyện gì đó, sự hài hước, sắc bén cùng ánh mắt chăm chú quả là có sức mê hoặc chết người. Tôi còn nhớ khi đó, trong lòng tôi đã rất coi thường. Cái gì chứ? Khí chất? Mê người? Lại nhớ tới lần cậu ta mặc quần rách đũng, tôi còn chế giễu cậu ta, cũng thâm cảm thấy nực cười. Bây giờ xem ra chuyện này cũng có lý, ngay cả tôi là người hiểu cậu ta như thế mà cũng bị làm cho mê muội đôi chút rồi.

“Bây giờ cậu còn luyện viết bút lông nữa không?” Tôi bỗng hỏi một câu không đầu không cuối.

Chung Tuấn Hải ngẩng đầu, liếc nhìn tôi với vẻ kỳ quái. “Tớ không còn luyện viết từ lâu rồi.”

Tôi không hỏi thêm gì nữa, thầm dặn lòng không được tỏ ra mềm yếu, không được nhìn cậu ta nữa. Đang nghĩ lát nữa làm thế nào để đi tìm Lão Tổng, bỗng nhiên cảm thấy tay cậu ta hơi dùng lực, có tiếng khớp xương va chạm, tôi còn chưa kịp kêu lên một tiếng kinh hãi thì cậu ta đã buông tay, cười hì hì, nói: “Được rồi.”

Tôi ngạc nhiên, thử xoay xoay cổ chân, quả nhiên không còn cảm giác cứng đờ nữa, sau đó đứng dậy, đi thử hai bước, thực sự không có vấn đề gì nữa, chỉ là vẫn còn cảm giác hơi đau.

“Vừa rồi khớp chân của cậu bị trật, bây giờ đã về đúng vị trí của nó rồi nhưng vẫn phải cẩn thận, chú ý nghỉ ngơi.”

Lần này thì tôi thực sự phục cậu ta rồi, liền tò mò hỏi: “Nhà cậu đúng là có mấy đời làm nghề bốc thuốc sao?”

Cậu ta cười khẽ, sau đó mới nói: “Đương nhiên không phải, chỉ là tớ trước giờ vẫn luôn có hứng thú đối với ngành y nên lúc rảnh rỗi có đọc qua mấy cuốn sách y học thôi.”

“Vậy tại sao cậu không thi vào ngành y? Bây giờ, bác sĩ quả thực rất ít, nếu cậu làm bác sĩ thì chắc chắn không phải sự lựa chọn sai lầm đâu.”

“Tớ nghe nói nếu học trường y thì phải ôm người chết đi ngủ, nên tớ hơi... sợ.”

Tôi cười khúc khích. “Cậu đúng là đồ nhát gan!”

“Đúng vậy.” Lần này cậu ta không phản kích, chỉ thở dài, nói: “Có lúc, tớ cũng cảm thấy mình thật nhất gan.” Ánh mắt của cậu ta trở nên sâu xa, dường như câu nói đó còn có ý nghĩa khác. Tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng buồn bực, hôm nay làm sao vậy, còn câu nói đó nữa, sao mọi việc đều không thuận lợi chứ?

Cũng may mà cậu ta nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường, nhún vai, nói: “Tớ phải đi đây còn có chút việc phải làm.”

“Ồ, được, tôi cũng phải đi rồi.” Tôi như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, nói.

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy Lão Tống ở trong văn phòng. Có anh ta ra mặt, mọi chuyện trở nên suôn sẻ hơn nhiều.

Ghi chú:

1. Bảng liệt kê những mục cần kiểm tra.
2. Tiếng Anh nghĩa là: chính sách, quy định.